J O V E N Í V O L A

Nº I

J U N Y - 1955

En oferir-vos el primer número de JOVENÍVOLA, en veure - realitzades unes il.lusions que temps enrera gairebé ens semblaven somnis impossibles, no podem menys que sentir una gran satisfacció. Ja coneixeu el nostre propòsit: la publicació - d'un butlletí per a esplai de tots els cantaires, per mitjà- del qual puguem comunicar-nos, interesar-nos els uns pels altres i donar un major escalf a aquest ambient de gran família, qu no pot deixar d'existir entre nosaltres.

Un tal propòsit només es pot portar a terme amb la col.laboració de tots vosaltres: amb els vostres articles, amb la -- sugerència d'idees, humils o atrevides, i amb els vostres consells.

D'aquest intercanvi d'idees i d'un major conviure col.lectiu podran sortir-ne projectes i realitzations, que faran sentir més encara la necessitat d'un mitjà de comunicació, i en - mantindran viu l'interès; precisament aquest interès ha d'esser la clau de la nostra superació constant.

Finalment només ens resta esperar de vosaltres una acollida favorable, i demanar-vos que no sigueu rigorosos en censurar, si algun defecte hi trobeu, car, no dubteu que hi hem posat la- millor bona voluntat.

oooOOOooo

LA CANÇÓ I EL CANTAIRE A L'ORFEÓ CATALÀ

I

L'orfeonista

Catalunya ha estat i és un planter de cantaires.

No parlo dels que cantem. Vull referir-me als creadors.

En primer lloc "El poble".

El poble és etern per aquesta saviesa que és filla de la seva intuició i naturalesa. Ningú com el poble no sabria desprendre's de tota vulgaritat i assimilar la cosa pura amb tant d'encert com ho fa ell.

Té aquella saviesa divina, que per divina no pot aprendre's sinó en la pròpia naturalesa perquè és obra de Déu.

Catalunya és la terra més rica: del món en aquesta manifestació espiritual. Yo diria que cap més terra no té la varietat de cançons que té la nostra, ni les pot millorar en puresa artística i espiritual.

En la nostra cançó popular hi és tot! La cançó èpica i patriòtica, la cançó d'enyorança, de bressol, de dansa, d'amor i la cançó picaresca.

En la cançó nostra hi ha tot l'esperit racial de la terra i no cregueu que sigui fàcil interpretar-la bé.

La cançó popular ha d'ésser cantada simplement, com la canta el poble. Sense afectació i donant-li el sentit just de la paraula i sobretot amb l'estil propi; com la cantarien el pagès i el fadrí que l'han heretada dels seus avantpassats.

Ningú no crea com ell, -el cançoner català ens ho diu prou-, i com ell, els fills illustres d'aquest poble; els: Clavé, Alió, Millet, Morera, Pujol... Perquè crec que el veritable cantaire no és el que canta, sinó, el que fa cantar. El creador de l'obra: el Poble i els grans Mestres propagadors i apòstols de la nostra cançó.

Els qui cantem no som sinó uns instruments interpretatius.

Som la matèria en l'esperit del mestre es manifesta i sense la qual no podria mai donar el fruit de les seves investigacions i la creació dels seus descobriments.

Els veritables cantaires, són els qui han recollit l'ànima del nostre poble i ja sia en glosses o en l'obra original han posat a la nostra disposició el fruit de la seva ànima perquè amb la nostra veu i amb el nostre temperament entusiasta, abrandat, i amb la nostra intuició artística la serviссim i la féssim estimar als nostres compatriotes fins a remoure'ls l'esperit fent-los conèixer totes les belleses vives i tota la

seva valor poètica i musical.

I per això, el veritable cantaire, el mestre, se sent tot seguit amb la necessitat de crear un conjunt d'instruments - humans per fer possible la interpretació de la seva obra i per raó natural neix l'Orfeó. Una de les obres més grans que ha - aconseguit el geni del mestre líric.

I avui ja en collim el fruit, que és: la superació del nostre esperit i l'esplai de la nostra ànima.

El nostre poble sempre ha sentit la necessitat de cantar; i canta i cantarà sempre a ple pulmó, perquè la cançó és en nosaltres en tot moment, en el treball i en l'esplai.

I mentre canti, el nostre poble serà gran!

I on volau trobar un ambient millor pels nostres esplais, que en l'Orfeó!

Orfeó: una reunió tan familiar, tan cordial que és la perllongació de la nostra llar!

Orfeó vol dir: cultura; vol dir: treball! El dolç treball que tant ha contribuït a la nostra formació espiritual i artística!

Com oblidar aquells moments feliços de la collaboració colectiva en un art tan noble i elevat en el qual el nostre esperit s'ha sentit més fort i més satisfet i superat?

No cal sinó recordar com els nostres cançons ens han agermanat, professors i arfeonistes, en el moment dolç de copsar en - l'estudi, tota la seva bellesa i tot el seu asperit ,per a poder servir-les després al públic sempre ansiós de nobles emocions.

I aquest contacte d'intèrprets amb el públic ens ha donat estímul a nostre afany de superació i ha enfortit nostra esperança, a voltes un xic decaiguda.

Sempre que m'he trobat amb vosaltres i amb tots els orfeonistes de la nostra terra, m'he sentit com un germà més, en aquesta gran família que formentots els orfeonistes de Catalunya.

Ja ho va dir el Mestre Millet:
"La veu humana és l'instrument musical per excellència. E l'únic que està en contacte amb l'ànima. És la serventa directe de l'esperit. El cor l'escalfa, el pit la fa vibrant, el cap l'eleva, la dolcifica; l'esperit dins casa seva obre finestres per a rebre fresoors dels camps, soleiades i alenades de primavera".

"La veu humana tractada en massa, emesa amb art, amb equilibri d'intensitat en cada part coral, obté efectes incomparables de vida, de calor, d'expressió que l'orquestra no podrà mai imitar tot i tenint molts més recursos".

Voldria que els vostres cors, encara i per sempre, estiguessin ben plens de les nostres cançons com la història de la nostra ciutat és tota plena de vosaltres i del vostre entusiasme per tot

allò que representa cultura; i que fa possible l'exaltació de la cançó popular tan plena d'emocions i de tendreses.

Tots sabem el que representa per nosaltres sentir-se orfeonista de cor!

Orfenoista, en el sentit noble de la paraula, vol dir: cultura; vol dir: ànima sensible i escollida; vol dir: família, germanor, amor; i vol dir: pàtria!

I per tot això, la vida m'ha ensenyat que el títol d'honor més gran i que amb més orgull pot ostentar l'home en la nostra vida atzarosa i ten plena de vulgaritats, és el d'orfeonista.

Gràcies a aquesta superació i gràcies a aquesta fraternitat tan dolça i tan noble que ens uneix, el nom del nostre Orfeó és ja l'orgull de la nostra terra, perquè en aquesta llar col·lectiva és on es crea l'home del demà que sabrà fer viva la nostra personalitat un xic malmesa i oblidada i el nom de Catalunya recobrarà plenament l'amor i l'admiració dels altres pobles; germans i estranys.

Déu faci que no es refredi mai aquest entusiasme tan necessari per anar andavant i que no decaigui l'estímul que us farà més lleu el sacrifici constant, indispensable per a seguir amb peu segur el camí que heu emprès per a poder arribar a la fita cimera de la glòria.

EMILI VENDRELL

(Seguirà)

RECORDS D'ANTANY

Lleida : 1922

Fou el 4 de Juny de 1922 quan el nostre Orfeó portà, per primera vegada, els seus cants a Lleida, la ciutat del Segre.

L'acollida que la ciutat tributà a la nostra Entitat difícilment s'esborrarà de la memòria dels qui, en aquells temps, formaven part de la nostra massa choral.

L'Orfeó arribà a Lleida el dia de Pasqua Granada, a les dues de la tarda.

El moment de l'arribada fou objecte d'una profunda manifestació de simpatia, d'admiració i d'afecte, El nombrós públic, que omplenava totalment les andanes de l'estació, esclatà en crits de "Visca l'Orfeó Català" i en entusiastes aplaudiments.

La nostra Entitat fou rebuda per les Autoritats, l'Orfeó Lleidatà", amb la seva Senyera, i altres Orfeons d'aquella comarca també amb llursa Senyeres.

Tot seguit, en llarga processó i acompanyats de molt de públic, la nostra Entitat es dirigí a la Casa de la Ciutat, on sota la batuta del Mestre Millet entonà "El cant de la Senyera".

Després, en el sal'del Consistori, l'alcalde Sr. Estadella agraí aquella visita a tots els membres de l'Orfeó i els manifestà amb quin amor rebien els lleidatans els seus germans catalans de Barcelona.

El Sr. Cabot, President de l'Orfeó, remercià les manifestacion de l'alcalde.

A precs del públic s'alçà el Mestre Millet i pronuncià unes breus paraules, que motivaren llargues ovacions.

Finalment, l'insigne poeta lleidatà, Morera i Galícia, fou també convidat a parlar i donant ales a la seva fantasia va retre un homenatge als nostres cantaires.

L'Alcalde, en nom de la ciutat, féu ofrena d'una magnífica placa de bronze; l'Orfeó LLeidatà, en recordança, ens ofrenà també un bellíssim pergamí. El chor fou obsequiat amb un refresc, i tot seguit tothom es disposà a instal.lar-se en llurs hostatges respectius.

A la tarda, en el camp de deports, tingué lloc un festival atlètic dedicat a l'Orfeó Català.

Dos foren els concerts que la nostra Entitat celebrà a Lleida. Ambdós revestiren caràcter de gran solemnitat.

El primer fou donat la nit del dia de l'arribada.

El pare anomenat dels Camps Elisis, on es trobava el teatre, esdevingué gairebé intransitable; la sala estava adornada amb -

flors i garlandes, i oferia un bell aspecte.

Quan els cantaires varen apareixer a l'escenari i amb ells la Senyera, ressonà una forta ovació, que fou repetida en honor del Mestre Millet, quan aquest es posà devant el seu estol de cantaires.

Amb »El Cant de la Senyera» s'inicià el concert.

El públic l'escoltà a peu dret i tributà a l'Orfeó un formidable esclat d'aplaudiments.

A la primera part s'interpretaren: »El rossinyol», de Mas i Serracant; »La Cata i en Belitre», de Pujol: »El fill de Don Gallardó» i »Cançó de bressol», de Sancho Marraco;»Els fadrins de Sant Boi», de Pérez Moya; »La filla del Marxant», de Cummellas Ribó, i »Empordá i Rosselló», de Morera.

A la segona: »El Noi de la Mare», de Nicolau; »El cant dels ocells», de Millet; »O Magnum Mysterium», de Victoria i »Divendres Sant», de Nicolau.

I a la tercera, per la secció d'homes : »Els remers del Volga», popular russa; »Negra sombre», de Montes;»Sant dilluns», d'Otto: i per les tres seccions: »Kalinka», de Schindler; »Ave verum», de Saint-Saens, i »Ocellada» de Jannequin.

Els lleidatans prodigaren a la nostra Entitat un superb acollilment: la sala, que reunia bastant bones condicions acústiques, permeté que les interpretacions fossin apreciades amb tota justesa; i això féu que l'auditori, admirat, no es cansés de demostrar-nos el seu entusiasme.

Mestres y choristes, així com també els solistes, Srta Fornells i Sr. Vendrell, collien el fruit del seu ahnegat treball i sacrifici, transformat en un triomf més pel nostre Orfeó.

En finalitzar el concert una gran ovació esclatà unànime i els visques a l'Orfeó es repetien sens fi.

Acabada l'audició, tot Lleida portava en els seus llavis un sol comentari: el concert celebrat pel nostre Orfeó. La nostra Entitat havia triomfat novament.

El dia 5 de juny, a les deu del matí, els cantaires feren una visita a la antiga Catedral.

Distingides personalitats, entre les quals es trobaven -- l'arxiver municipal, En Ramon Aigé i en Morera i Galícia, acompanyaven als nostres orfeonistes.

A les dotze tingué lloc a la Catedral nova una cerimònia religiosa, durant la qual l'Orfeó interpretà diverses composicions apropiades per aquest acte.

A les quatre de la tarda, en el mateix teatre dels Camps Elisis, tingué efecte el segon concert.

El teatre oferia l'aspecte d'un veritable formiguer humà.

L'interes havia crescut amb els comentaris dels que havien -- assistit al primer concert.

El programa fou iniciat amb "El Cant de la Senyera", que - com l'altra vegada rebé fervents aplaudiments. Integraven també la primera part diferents cançons populars, entre las quals cal esmentar la "Cançó de Nadal" de Pérez Moya; "Muntanyes regalades", de Sancho Marraco; "El testament d'Amèlia", de Cumellas Ribó, i altres. Finalitzà la part amb la "Sardana de les Monges", de Morera.

En la segona i última part, la secció d'homes interpretà: " Les flors de Maig", de Clavé; "L'Emigrant", de Vives i la -- "Cançó de nois" de Grieg.

Les tres seccions interpretaren "La Mare de Déu" i "La Mort de l'Escolà", de Nicolau, i el "Credo" de la Missa del Papa Marcel, de Palestrina.

En esclatar l'"Amén", el públic, entusiasmat, ovacionà llargament al nostre Orfeó. Centenars de mocadors voleiaven donant comiat a Mestres i cantaires.

A l'estació un tren especial esperava els orfenistes. A l'andana no es podia donar materialment un pas. Tot LLeida hi era; tots desijaven donar-nos comiat.

El Sr. Joaquim Cabot, des de la finestreta del vagó, dirigí la paraula al poble, agraint-li tot el que havia fet per la nostra Entitat.

Fins que el tren arrencà es succéfren els visques i les ovacions.

El tren se-n'anava, Lleida quedava lluny, sols s'ovirava el vell campanar de la Seu que ens donava l'últim comiat, l'últim adéusiau.

M.D. MILLET

LLEIDA : 1955

Una de les altes missions que té encomanades el nostre Orfeó és la de donar a conèixer arreu l'art del bell cantar. Que les nostres cançons populars, la dels nostres músics, i en fi, tota l'extensa producció choral que cimenta el vastíssim repertori de l'Orfeó, sigui oït i gustat pels públics que no poden assistir a les notres audicions habituals del Palau. Això ha estat sempre un dels anhels més cars dels nostres dirigents, si bé, sovint, dificultats insuperables no han permès atendre les peticions que constantment s'en s fan en aquest sentit. L'Orfeó te un deure a complir que és superior a tota altra aspiració: ço és, la constant superació del seu alt nivell artístic. I Això bé sabem prou a costa de quin esforç i de quin treball, tant dels nostres Mestres com del que modestament fem tots des del nostre lloc. Amb tot, però, sempre es va trobant una clariana en la tasca que ens imposem, i així, en ple estudi del festival Bach-Beethoven que es prepara pel vinent Octubre, hem tingut el goig de fer una visita artística a la Ciutat de LLeida, tants anys orfe dels nostres cants.

Mercès a l'entusiasme i iniciativa de la Revista "LABOR" d'aquella Ciutat i de la cooperació de les Entitats Artístiques, Culturals i Administratives de Lleida, es pugueren superar les naturals dificultats que suposa un desplaçament del nostre Orfeo, i així, el passat dia 15 de Maig a les 7 del matí iniciàvem aquest viatge en comodíssims autocars que ens portarien amb magnífic promig de marxa a la Capital del Segre, on érem rebuts càlidament pels organitzadors i simpatitzants de la nostra embaixada artística.

Ens dirigírem seguidament a la Seu Vella, impressionant joiell arquitectònic, on els estils gòtic i romànic s'agermanen amb elegancia i sobrietat, equilibri i proporció tant perfectes, que hom en queda maravellat. En obsequi nostre s'hi diu Missa, car encara està en període de reconstrucció i no hi ha Culte, a la Missa assisteix una immensa gernació. L'Orfeó hi aixeca una pregària en forma de cançó, oferint a l'Altíssim aquells cants que un dia amb la seva gràcia inspirà el nostre Mestre Lluís Millet. L'acte va tenir una veritable solemnitat, i fortament impressionat el nombrosíssim públic que hi assistí, va rompre, un cop finida la Missa, en un esclat d'aplaudiments que bé ens donaren a entendre com -- haurien desitjat la repetició d'aquells moments que acabaven de viure.

Lleida ens havia rebut espiritualment en la seva Seu Vella, però ara ens volgué donar la benvinguda al seu exquisit Palau de la la Paheria, on hi férem cap seguidamente, essent-hi rebuts per - l'Alcalde accidental i membres de la Corporatió, organitzadors del viatge i representacions amb llurs Senyeres dels Orfeons de LLeida i la Comarca. Es féren parlaments; s'embellí la nostra Senyera amb una escaient llaçada; i sen's feia present d'una placa commemorativa que gentilment ens ofrenden els Amics de la Música de Lleida. El Sr. Vilardaga, en nom del President Sr. Millet, que ben a contracor seu no ens va poder acompanyar per trobar-se a l'estranger, agraí amb belles i eloquents frases les gentileses que acabàvem de rebre, essent càlidament aplaudit per tots els assitents a l'acte.

Arribada l'hora del dinar ens dirigírem a l'Hotel, on distri-

buits en tres menjadors, ens fou servit l'apat en mig del festiu aspecte de germanor i companyonia que caracteritza aquestes taulades del nostre Orfeó.

El concert de la tarda havia desvetllat un veritable interès, en tota la població i així veièrem com poc més tard de l'hora anunciada s'anava omplint el espasiós Frontó Lleidatá, considerat como el més gran de la Península. Al mig de la canxa i amb bells exornaments hi havia l'entarimat que pocs moments després ocupava totalment l'Orfeó. Esclatants aplaudiments saludaven la sortida de la Senyera i seguidamente la presència del Mestre a l'atril. L'enfilall de cançons que constituía la primera part era rebut amb franc i sincer entusiasme pel públic que emplenava gairebé en la seva totalitat la immensa sala. Les condicions acústiques poc favorables no enterboliren pas la labor artística del nostre Orfeó, i així ho demostraven els aplaudiments que ben emocionat ens tributà l'auditori. Així mateix succeí en la segona part, on tenint-hi lloc "La Mort de l'Escolà" fou escoltat amb un religios silenci i premiat amb una ovació que ans impressionà profundament. Els últims acords del Credo Palestrinià aixecaven dem peus tot l'auditori agraint entusiastament el missatge artístic que l'Orfeó els acabava d'oferir amb la força irresistible d'aquest portentós instrument que sota la batuta del Mestre Lluís Mª Millet és l'Orfeó Català.

A la sortida del concert i sense perdre massa temps, recollírem les bosses del sopar i seguidament empreníem el viatge de retorn. Pels voltants de les 10 arribàvem a Cervera on estava previst fer-hi una brevíssima estada per poder hi sopar. Ens hi esperava, però, una afradable sorpresa, De tots son ben coneguts l'efecte i admiració que les nostres Ciutats i viles sentten per l'Orfeó Català. I fruit d'aqueste afecte tan sincer, va ésser l'entusiasta i càlida acollida que ens ofería la Ciutat de Cervera, sentin-se honorada por la nostra visita fins tal extrem, que ens facilitava taula, vi i xampany a discreció, amb una esplendidesa pròpia sols del qui estima i dóna , sense l'afany de rebre'n paga. Bé sabien com estàvem de pas uns pocs minuts, però es desvivien en obsequiar-nos i així ens convidaven a fer, encara que - breu, una visita a l'Universitat, al pati de la qual es celebrava una Fira de Mostres, on també hi érem obsequiats tots els cantaires amb una magnífica capsa de galetes. Tantes atencions i tanta simpatia ens obligà a oferir-los d'una manera improvitzada "La Sardana de les Monges", que amb veritable excepció als costums del nostre Orfeó fou cantada a l'aire lliure i sense particel.la. Les nostres veus eren, però, plenes de joia, i espressives del nostre agraïment en justa correspondència a l'espontani abrandament d'aquesta Ciutat de Cervera que ens obria el cor de bat a bat. Sigui el bon record que en guardarem sempre, la penyora de la nostra reconeixença.

Mr. Gustau Bret, juntament amb Mdmlle. Ducrocp, àvids del nostres cants, volgueren acompanyar-nos en aquesta excursió, i donava goig de sentir-los dir com els emocionava conviure amb nosaltres tan bella diada. A Mr. Bret no el rendia pas el cansament, malgrat els seus pròxims 80 anys. Jovial com sempre ens deia quan arribàvem: ara fins el concert del dia 18! Veritablement sent una profunda admiració pel nostre Orfeó Català.

Era ja ben tombada la mitjanit quan arribàrem a la nostra llar

bulta en tres menjadors, ens fou servit l'àpat en mig del [illegible] [illegible] i [illegible] característica [illegible] del nostre Orfeó.

Al començament de la tarda havia de celebrar-se un veritable [illegible] en tota la població i així veiérem com una més [illegible] [illegible] el [illegible] Cervera [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] la [illegible] que [illegible] Orfeó. [illegible] la presència del [illegible] a l'atril. [illegible] de cançons que constituïa la primera part [illegible] i [illegible] entusiasme pel públic que omplenava [illegible] la [illegible] [illegible] [illegible] per [illegible] [illegible] del nostre Orfeó, i així [illegible] que [illegible] [illegible]. Així [illegible] la segona part, en [illegible] la Mort de l'Escolà [illegible] [illegible] i [illegible] profundament. [illegible] acorde del Credo Palestrini [illegible] [illegible] [illegible] de [illegible] [illegible] del [illegible] de l'Orfeó Català.

A la sortida del concert i [illegible] temps, [illegible] les [illegible] del [illegible] [illegible] la [illegible] [illegible] de les 10 [illegible] a Cervera [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Orfeó Català. I [illegible] a aquesta [illegible] tan [illegible] [illegible] que [illegible] la Ciutat de Cervera [illegible] [illegible] la nostra visita [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] la Universitat, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nostre Orfeó [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] la Ciutat de Cervera [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] del nostre Orfeó Català.

[illegible]

pairal, contents de les hores que acabàvem de viure i portadors d'un nou guardó per la nostra Senyera. Felicitem amb tota sinceritat els organitzadors i a tots aquells qui amb llur esforç feren possible aquest nou triomf de l'Orfeó Català en terres lleidetanes.

F. RUEDA

ELSNOSTRES MESTRES

L L U Í S M I L L E T I P A G È S

En començar aquesta secció per la qual aniran desfilant les principals personalitats del nostre Orfeó, cal fer avinent que la paraula »mestres» no es limita solament a aquells que directament ens ensenyaren les solfes o les belles composicions musicals, sinó de tots aquells que, amb llur exemple, han posat una fita en el llarg i trionfal camí d'aquesta Entitat, creada únicament i exclusiva per interpretar l'art musical en la seva més bella expressió: el cant. Avui no obstant, aquest mot estarà emprat com poques vegades ho podrem fer amb tant d'encert, ja que la persona que en ha mogut a escriure aquestes primeras ratlles ha estat Mestre en tots els aspectes. Mestre perquè amb un amor sense límits, un esperit de sacrifici, a ensems que amb una alegria sana i encomanadisa, anà ensenyant amb una gran fe i palautinament les primeres solfes i cançons a una colla reduïda de cantaires que creix ben aviat fins a transformar-se en el conjunt meravellós de fama internacional que és el nostre gran Orfeó Català.

Mestre, també, perquè amb el seu exemple ensenyà las cantaires quelcom més que modelar unes notes fins a fer-les sortir perfectes, els ensanyà a tenir sempre despert el sentit de la responsabilitat, de la germanor i de l'amor , a tot el que és bell i a tot el que és nostre.

En Lluís Millet, l'admirat i recordat Lluís Millet, ha estat, és i serà l'espill on s'emmirallaran totes i cada un dels cantaires, no ja d'aquesta, sinó de totes les masses chorals que existeixen en la nostra terra; car ell amb la seva vida exemplar, recta, digna i espiritual, guià tot un estol de seguidors per les rutes immortals de la música cantada.

Hem parlat de la seva espiritualitat i no sé si la generació d'avui podrà copsar tota l'expressió d'aquest mot, ja que estem passant per una època podríam dir ..... massa precipitada. Mes el cert és que la seva espiritualitat surava per damunt de qualsevol dels seus actes, però on amb més intensitat es demostrava, on prenia la seva màxima expressió era en les seves bellíssimes composicions, tan dol-

ces, tan tendres, que més semblaven fetes per algun serafí alegroi o trist, segons l'ocasió, que no pas per criatura humana. Prova vital d'elles són: »Sospirs», »Al Cel blau», »Pregària a la Verge del Remei»,»El Cant de la Senyera» i tantes d'altres que seria llarguíssim d'anomenar. No obstant, no vull deixar de consignar una de les seves més corprenedores composicions: »La túnica», incomparable peça d'una plasticitat tal que hom no pot per menys que sentir-se arravatat de fe en sentir desgranar les seves suaus i místiques notes.

La música , l'art dels seus amors, era l'alè que li donava vida, la saba que el mantenia sempre ple de vitalitat. Mai restà tan apagar , tan buit, com si al seu interior no hi restés molècula d'existència, com poc després de la tornada de Roma que el nostre Orfeó es veié obligat a no actuar portes enfora. El silenci no sclament era en les sales del Palau, sinó també en el cor del Mestre excels.

La música i els cantaires eran els puntals ferms que aguantaven aquella vida consagrada completament al pentagrama.

Molt voldríem comptar d'ell, car per més extens que ho féssim, ben segur que ens deixaríem facetes remarcables del seu pas per la terra. Això, donos, queda en sola il.lusió, ja que ni estem capacitats per aital cosa ni tenim suficient espai.

La nostra intenció sols ha estat el dedicar-li unes quantes ratlles, ben segur desballestades i sense estil, però fetes amb la viva idea de donar una embranzida a la curiositat del cantaire perquè esbrini en tot allò que parli del gloriós fundador de la nostra Entitat.

Se us recomana que no deixue de llegir el llibre »Pel Nostre Ideal» on trobareu, sens dubte, les més meravelloses paraules,pensaments i escrits del Mestre. Cada un dels seus fulls atreu el llegidor de tal manera que sense donar-se compte es va embadalint en la lectura fins a perdre tota noció del temps passat en ella. Per acabar eixes ratlles sols vull esmentar l'últim dels homenatges que els seus amics li tributaren en forma d'un magnífic album a ell dedicat, on en cada una de les seves pàgines hi ha la rendida admiració de la qual el gran Mestre era mereixedor, per part de les nostres principals personalitats. En Lluís Millet no sabé mai tot el contingut de dites pàgines, car aquella mateixa tarda, 7 de desembre del 1941, lliurava la seva ànima al suprem Jutge.

L'endreça de l'esmentat llibre diu així:

»Així teniu, Mestre, pur i noble, la veu d'amor de tot el vostre poble que en l'hora trista, més que mai fidel, us acompanya - enllà , camí del Cel».

G.A. SERRA

CINC MINUTS AMB MR. GUSTAU BRET

Com l'any passat, Mr. Gustau Bret, fervent admirador del nostre Orfeó, ens ha honorat amb la seva presència.

Aprofitant aquesta avinentesa, li hem demanat unes paraules pel nostre butlletí, i ell no ha deixat pas de complaure'ns

- De quina manera vingueren en coneixement de l'obra de l'ORFEÓ CATALÀ fundada pel Mestre Lluís Millet?

- Fou en 1906 que jo vaig fer la coneixença dels Mestres Millet i Pujol quan em varen venir a veure a París seguint el consell d'Albéniz, amb l'objecte de parla-me del seu projecte de construcció d'un orgue en el Palau de la Música Catalana en construcció.

- Què fou el que vos suggerí l'idea de portar l'ORFEÓ CATALÀ a París?

- Fou encara Albéniz, qui desde 1910 a 1911 desitjant ardentment la vinguda de l'ORFEÓ CATALÀ a París, havia demanat la meva ajuda. Fou precís encara temps, paciència i .... molta diplomàcia. Malhauradament, en 1914, quan el viatge es pogué realitza Albéniz ja no hi era.

- Como trobareu l'any passat a l'ORFEO CATALÀ després de tant temps de no haver-lo sentit?

- L'he trobat tan magnític como abans, i com resplendint d'una novella joventut.

- Segons la vostra opinió, l'ORFEÓ CATALÀ, pot resistir la comparació amb les corals més importants que existeixen actualment?

- Des del punt de vista artístic, jo no conec cap chor a Europa que pugui sostenir la comparació amb L'ORFEÓ CATALÀ. I jo estic ben cert que des del punt de mira tan espiritual com social, no existeix res de semblant en tot el món.

-Haveu acompanyat a l'ORFEÓ CATALÀ en la seva excursió a Lleida. Ara bé, quina impressió vos emportareu de les horas viscudes, gairebé en l'intimitat, podríem dir, de la Secció coral de L'ORFEÓ CATALÀ?

- No es pas amb algunes ratlles que jo pugui evocar aquesta diada del 15 de maig que he viscut em la companyia i intimitat de L'ORFEÓ CATALÀ. La Missa a la vella i admirable Catedral, la recepció a l'Ajuntament, el concert al Frontó, i, por damunt de tot, la parada en plena nit a Cervera acabada apoteosicament por l'execucio improvitzada de "La Sardana de les Monges", són records inoblidables. Ço que jo també no oblidaré pas mai és aquesta animació, aquesta joia, aquest bon humor general als quals contribueix llargament la perfecció d'una organització que té tots els mèrits entre els quals el de fer-se oblidar.

¿ SABEU QUE.....

..... cert chorista de nom molt famós i tenor per més detalls, envià un telegrama des de Madrid excusant-se de no poder assistir a un assaig.....?

..... això és un gran exemple digne d'ésser sabut per tots i d'una manera especial per aquells que tenen un xic de negligència a l'hora d'excusar-se.?

..... quan l'Orfeó ha de fer una sortida a certs christes sel's intensifica l'amor als assaigs.....?

..... Lleida a més de totes les belleses arquitectòniques que pot mostrar al visitant, és sens dubte un dels principals nuclis polsosos del món.....?

..... quan ens dirigíem a l'interior de la »Seu Vella» per a cantar unes peces, un »urbano» que tenia cura que ningú del públic no es barregés amb nosaltes, aturà el Mestre Millet i li preguntà tot mirant-lo ple de sospita en veure-l sense ensenya. »¿ Usted también canta en le Orfeó.....?'

..... en Salvat el dia de Lleida no va dinar.....?

..... va ésser per la gran satisfacció que tingué quan uns que el vegeren passar amb particel.les i la batuta a la mà, comentaren: »Ara passa el Mestre Millet».....?

..... una parella que seguia l'Orfeó, camí de l'Ajuntament, deien plens d'intel.lectualitat: »Ahora van a que les »cuelguen» una señera al estandarte».....?

..... l'endemà del concert dels socis protectors un grup de l'Orfeó tingué l'humorada d'anar a Montserrat, fent una caminada de més de set hores.....?

..... ara comprenc el significat de la frase » en tanquen més a fora que a dins».....?

..... una damisel.la de dita colla enlairà la cultura idiomàtica de l'Orfeó en passar-se tot el viatge de tornada parlant l'alemany amb uns joves del país dels kaisers.....?

ooooOOOOoooo

JOAN DIABLE

Tots els cantaires que vulguin col-laborar a "JOVENYVOLA", son pregats d'entregar els seus articles a Mª.D. MILLET, abans del dia 50 de cada mes.

N O T I C I A R I

El dia 23 de Maig passat, al migdia, s'acomiadava de nosaltres el gran amic de l'Orfeó i eminent figura en el món musical francès Mr. Gustave Bret. Va tenir molt belles paraules del bon record que s'enduien tant ell com Mdmlle. Ducrocq que l'acompanyava, de l'estada a la nostra Ciutat, donant-nos molts records i afectuosa salutació per tots els cantaires, Mestres i Junta. Nosaltres els correspondrem, desitjant que ben aviat puguem tenir el goig de sentir-nos honorats de nou amb la seva presència.

Per iniciativa de diverses Entitats Culturals i Artístiques de Barcelona s'ha sol-licitat del nostre Ajuntament que es concedexi la Medalla d'Or de la Ciutat a l'insigne Mestre Joan Manén, Soci Honorari de l'Orfeó. No cal dir com l'Orfeó Català s'ha sumat a tant justa petició.

El día 1 de Juny cumplía el seu 70è aniversari la nostra Professora i cantaire Sra. Antònia Sanoristòfol Vda de Folch. La felicitem ben cordialment i li desitgem que per molts anys pugui continuar entre nosaltres amb la mateixa joventut d'esperit que la caracteritza.

Recordem a tots els cantaires que l'Orfeó té establert un Fons de Previsió pels casos de malaltía, invalidesa i defunsió. Se'n poden beneficiar tots els cantaires en actiu, i per tal d'obtenir els subsidis corresponents sols cal presentar la baixa signada pel metge de capçalera. Les percepcions fixades en la darrera Assamblea General us les facilitarà els Srs. Marill o Carles.

Ha quedat definitivament fixada la data del dia 10 de Juliol per celebrar la festa de fi de curs que aquest any, si a Déu plau, tindrà lloc a Poblet. Sabem que dies enrrera els Srs. Marill , Grau i Sellés s'hi desplaçaren per tal de resoldre importants detalls d'organització, tornant-ne molt ben impressionats del bon zel que hom ha posat per fer viable aquesta excursió. Ens sembla que ens agradarà!

oooooOOOOoooo